MINISTERIE VAN
BUITENLANDSE ZAKEN

Bureau van de Regerings-
commissaris voor het
Europese Herstel Programma

No. 12791

vdB/KL

's-Gravenhage, 31 Mei 1950
Smidswater 2

42268 A
1-6-50 MP
Rna

Aan de Ministers, leden
van de R.E.A.

In vorige vergaderingen van Uw Raad stelde ik in uitzicht een memorandum over de problemen van de Europese integratie.

Het zou de bedoeling zijn, dat dit memorandum door Minister Stikker aan de O.E.E.C. zou worden aangeboden nadat de principiele goedkeuring van de R.E.A. op de inhoud was verkregen.

Het is thans gebleken, dat het meer opportuun is in eerste instantie onze gedachten te dien aanzien neer te leggen in een 30-tal punten, welke uitdrukking geven aan de door ons gewenste richting, waarin de verdere werkzaamheden van de O.E.E.C. zich moeten bewegen.

Het zal niet mogelijk zijn, dat Minister Stikker in de Council-vergadering van a.s. Vrijdag 2 Juni deze punten reeds aan de O.E.E.C. overhandigt, aangezien geen gelegenheid meer bestond in de R.E.A. over de inhoud van gedachten te wisselen.

Wel zou Minister Stikker in de vergadering van 2 Juni kunnen aankondigen, dat een dergelijk stuk op korte termijn zal worden ingediend. Het is daarom, dat ik het bijzonder op prijs zou stellen, wanneer deze punten, welke ik Uwer Excellentie hierbij doe toekomen, in de eerstvolgende R.E.A. zouden kunnen worden besproken.

Minister Stikker kan zich in het algemeen met de inhoud van de hierbijgaande notitie verenigen.

De Wnd. Regeringscommissaris

D.P. Spierenburg.

S-98-422-60-5-'50

© NA, 2.02.05.02 (Arch. MR) (Nationaal Archief, Den Haag) inv.nr. 586
http://resources.huygens.knaw.nl/europeseintegratie/doc/D00173

1. Het doel van de integratie der Europese volkshuishoudingen is om het levenspeil der bevolking te verhogen en de betalingsbalans t.o.v. de rest van de wereld in evenwicht te brengen onder het nastreven en handhaven van een hoog en stabiel peil der werkgelegenheid.

2. Dit doel kan worden bereikt door middel van specialisatie der productie en verbetering der arbeidsverdeling. Specialisatie der productie en betere arbeidsdeling zijn slechts denkbaar bij de vorming van één grote markt, d.w.z. door de geleidelijke wegneming van alle belemmeringen, zowel aan de invoer als de uitvoerzijde, die een vrije uitwisseling van goederen en diensten in de weg staan.

3. De reden waarom de Europese landen aarzelen alle maatregelen te nemen, welke het bereiken van dit doel mogelijk zouden maken, is gelegen in de omstandigheid, dat de duidelijke voordelen van de integratie niet worden bereikt zonder risico's voor het economisch bestel dezer landen.

4. Deze risico's kunnen zowel liggen op het gebied van de economische structuur, welke zou kunnen worden aangetast door een vrije uitwisseling van goederen en diensten, als op het gebied van het handhaven van een hoog en stabiel peil van werkgelegenheid.

5. Het ligt voor de hand, dat iedere verantwoordelijke Regering zich in de eerste plaats wil bedienen van de nationale economische defensie-middelen teneinde haar volkshuishouding te beschermen tegen de hierboven genoemde risico's.

6. Slechts dan kan de Regering zich veroorloven van deze middelen afstand te doen, indien de moeilijkheden op de weg naar het bereiken van het door allen gewenste doel in gemeenschappelijk overleg en onder gemeenschappelijke verantwoordelijkheid tot oplossing worden gebracht.

7. Dit betekent, dat de gemeenschappelijke voordelen van de integratie slechts bereikt kunnen worden wanneer de lasten gemeenschappelijk worden gedragen.

Het hier volgende plan van actie geeft aan langs welke wegen de integratie zou kunnen worden bereikt.

Plan van actie.

8. Ingevolge de beslissing van de Council van 31 Januari zal bij het tot stand komen van de Europese Betalings Unie 60% van het handelsverkeer door de deelnemende landen moeten worden geliberaliseerd.

9. Dit percentage zal uiterlijk 31 December 1950 moeten worden verhoogd tot 75%. Ieder deelnemend land zal dit percentage bereiken door de vaststelling van een uniforme lijst, die zal gelden tegenover alle andere deelnemende landen.
Deze lijsten zullen door de deelnemende landen voor een nader overeen te komen periode moeten worden

geconsolideerd, tenzij in het kader van de E.P.U. een deelnemend land overeenkomstig de bepalingen van het E.P.U. het recht heeft multilaterale restricties in te stellen.

10. Dit percentage moet bereikbaar worden geacht, nu de tot standkoming van een bevredigende inter-Europese betalingsregeling gegarandeerd schijnt, terwijl bovendien in deze phase nog niet wordt gesteld de eis van afschaffing der excessieve tarieven.

Tenslotte wordt voorgesteld dit percentage te bereiken voor alle goederen tezamen en niet, gelijk tot nu toe, voor de 3 goederengroepen, t.w. grondstoffen, voedingsmiddelen en eindproducten.

11. Voorgesteld wordt ten aanzien van de staatshandel overeen te komen, dat deze, gelijk tot nu toe het geval is, voor de berekening van het liberalisatiepercentage buiten beschouwing mag worden gelaten, onder de voorwaarde dat het betrokken land zijn in feite laag liberalisatiepercentage compenseert door het sluiten van aankoopcontracten op lange termijn tegen redelijke prijzen. Hierdoor wordt de zekerheid geschapen, dat de te verwachten voordelen van de liberalisatie meer evenwichtig worden verdeeld.

12. Voorts is het noodzakelijk overeen te komen, dat het volume van het handelsverkeer in de niet geliberaliseerde sector ten minste wordt gehandhaafd.

13. Het is duidelijk, dat de voordelen der bovenomschreven liberalisatie op ongelijke wijze door de verschillende landen worden genoten. Deze ongelijkheid dient te worden gecompenseerd door de garantie, dat de genoemde maatregelen worden gevolgd door een completering der integratie, welke hieronder wordt beschreven.

14. Het lijkt ondoenlijk de opheffing van de nog resterende belemmeringen binnen de 75% en de vrijmaking van de overige 25% te bereiken door het uniform opvoeren van het liberalisatiepercentage. Daarom wordt voorgesteld deze completering der integratie bedrijfstaksgewijze door te voeren.

15. In aanmerking komen allereerst de basis-industrieën, de landbouw en die verwerkende industrieën, welker specialisatie een bijzondere bijdrage tot de levensvatbaarheid van Europa kan leveren en welker producten een gewichtige rol spelen in het internationale handelsverkeer, zowel binnen Europa als intercontinentaal.

Op voorstel van het Secretariaat-Generaal bepaalt de Council voor welke bedrijfstakken in concreto deze verdere integratie zal worden aangevat.

16. Wat de basis-industrieën betreft, is reeds een begin gemaakt door het initiatief van de Franse Regering met betrekking tot de kolen- en staalindustrie.

17. Ten aanzien van de onder punt 15 bedoelde bedrijfstakken zullen de nog resterende kwantitatieve restricties zowel bij de invoer als de uitvoer, alsmede de

tarifaire en andere belemmeringen voor het inter-Europese verkeer moeten worden opgeheven.

18. Voor ieder dezer bedrijfstakken dient een technische Commissie te rapporteren, welke is samengesteld uit de deskundigen van de in aanmerking komende landen. In haar rapport dient een plan te worden uitgewerkt, waarin de moeilijkheden die eventueel voor sommige landen zullen ontstaan, worden aangegeven, alsmede maatregelen worden voorgesteld tot het overwinnen van deze moeilijkheden. Tot de mogelijke middelen behoren bijdragen uit het hierna te noemen Europese integratie fonds, welke in het algemeen in de vorm van leningen zullen worden verstrekt.

19. Het Europese integratie fonds is de concrete uitwerking van de gedachte, dat de nadelen, welke op de weg naar de integratie mochten worden ondervonden, gemeenschappelijk moeten worden gedragen. Het verleent bijdragen tot de kosten dezer structuurwijzigingen in de afzonderlijke landen, noodzakelijk voor de doorvoering dezer integratie; het kan tevens een functie vervullen bij de hieronder nog uit te werken werkgelegenheid-politiek.

20. De bijdragen worden verleend op grond van door de landen te verwachten kosten voor
a) modernisering van getroffen bedrijfstakken;
b) investeringen in andere bedrijfstakken;
c) herscholing van arbeiders;
d) verplaatsing van arbeiders;
e) eventuele schadevergoedingen aan getroffenen.

21. De bijdragen worden slechts verleend voor zover zij gepaard gaan met nationale inspanningen ter bereiking van hetzelfde doel.

22. Het Europese integratie fonds brengt op verzoek van de Council aan deze laatste advies uit over het rapport van de technische Commissie, in het bijzonder wat betreft de eventueel voor te stellen bijdragen uit het fonds.

23. De Council neemt op grond van het rapport en het advies een beslissing, waarbij een meerderheid van 3/4 is vereist. Indien een of meer der deelnemende landen niet bereid zijn hun medewerking te verlenen aan het aldus genomen besluit, hebben de overige landen het recht de overeengekomen maatregelen op het gebied van de integratie in de betrokken sector niet op deze landen toe te passen.

24. Teneinde de geleidelijke en evenwichtige expansie van de productie te garanderen en zodoende een algemene inzinking der werkgelegenheid te voorkomen, is het gewenst, dat de economische politiek, met name de budget-politiek, der afzonderlijke regeringen mede op dit doel gericht blijft. Daarbij dient de Overheid de haar ten dienste staande middelen te benutten ten einde de gewenste ontwikkeling der totale consumptie en investeringen te bereiken.

25. Deze compenserende overheidspolitiek kan worden bereikt door manipulatie der belastingheffing, zowel als van de overheidsuitgaven.

26. Indien zij echter door slechts enkele landen zou worden gevolgd, zou het gevaar bestaan, dat zij tot storingen in de betalingsbalansen dier landen zou leiden.

27. Het is daarom noodzakelijk, dat ten aanzien van de budget-politiek der Europese landen periodiek overleg wordt gepleegd met het doel te vermijden, dat deflatoire of inflatoire ontwikkelingen in enkele landen het monetaire evenwicht in de Europese economie zouden verstoren.

28. Als belangrijke objecten voor de uitgavenpolitiek der Europese landen moeten in het bijzonder de investeringen worden genoemd, nodig in het kader van de integratie en ten dele gefinancierd uit het Europese integratiefonds. Door regulering van het tempo dezer investeringen kan een gewichtige bijdrage tot handhaving van de stabiliteit der werkgelegenheid worden geleverd.

S-98-423-100-5-'50

Tijdens de Council-besprekingen te Parijs, welke in de periode van 31 Mei tot 3 Juni zowel op ambtelijk als op ministerieel niveau werden gehouden, zijn punten aan de orde gekomen, welke voor Nederland van het grootste belang zijn, n.l. het toekomstig werk van de Organisatie en de Europese Betalings Unie, de houding van Nederland t.o.v. de thans bij de besprekingen over de E.P.U. gerezen kwesties, en het aandeel, dat Nederland verlangt als indirecte hulp bij het volgende fiscale jaar.

1) De besprekingen over het toekomstige werk van de Organisatie.

Minister Stikker ontving op Dinsdag 30 Mei de machtiging van het Kabinet om in Parijs mededeling te doen van de grote lijnen van het Plan van Actie, dat door de Nederlandse Delegatie was voorbereid en dat op 31 Mei aan de Ministers, leden van de R.E.A., werd toegezonden.

Dat in Parijs van de grote lijnen van dit stuk mededeling kon worden gedaan, was bijzonder gelukkig, aangezien de Secretaris-Generaal een verklaring had voorbereid, welke hij in de ministeriele Council wilde afleggen en welke behandelde een toekomstig Plan van Actie van de Organisatie. Dit plan ging in vele opzichten minder ver dan de Nederlandse voorstellen, omdat de Secretaris-Generaal van mening was, dat hij slechts een stuk kon aanbieden, dat de grootste gemene deler vertegenwoordigde van de opvattingen der deelnemende landen. Zou de Nederlandse Delegatie niet gemachtigd zijn geweest reeds over de hoofdlijnen van de 28 punten te spreken, dan zou dat hebben betekend, dat de Council zich had vastgelegd op het Plan van Actie van de Secretaris-Generaal en het zou moeilijk geweest zijn daarna van Nederlandse zijde weder met nieuwe gedachten te komen zonder dat hiervan bij de jongste Council-vergadering mededeling zou zijn gedaan.
Een copie van de verklaring van de heer Marjolin
./. sluit ik als bijlage in.

Het plan van de heer Marjolin staat in het teken van uitbreiding van productie en consumptie over de eerstvolgende vier jaren, maar legt het zwaartepunt van deze uitbreiding toch voornamelijk bij de nationale programma's en ziet de taak van de O.E.E.C. uitsluitend als organisatie, welke de programma's vergelijkt en probeert om onevenwichtigheden in de programma's t.o.v. het geheel te elimineren.

Zijn voorstellen luiden in het kort:

a) Ieder land zal een gedetailleerde opgave verstrekken van de doeleinden van de economische politiek over de eerstvolgende vier of vijf jaar. Getracht moet worden de hoofdlijnen van een investeringsprogramma uit te stippelen en uiteengezet moet worden de politiek, welke ieder land hoopt te volgen ten einde de zo groot mogelijke uitputting en ontwikkeling van de productieve hulpbronnen te verzekeren, onder het handhaven van de toestand van monetaire stabiliteit.

b) De rol van de Organisatie zal zijn het vergelijken van de nationale doeleinden en programma's en het harmoniseren daarvan ten einde tegenstellingen en verspilling van hulpbronnen te voorkomen.

c) Alle moeilijkheden, welke door deelnemende landen zullen worden ondervonden, zullen nauwkeurig worden onderzocht en de grootst mogelijke gemeenschappelijke pogingen zullen worden gedaan om deze moeilijkheden te overwinnen.

d) De Council op ministerieel niveau zal 2 of 3 keer per jaar rapporten onderzoeken, waarin de vooruitgang, welke door de deelnemende landen is geboekt op de weg naar de levensvatbaarheid, is uiteengezet.

Hoe aanvaardbaar de gedachten van de Secretaris-Generaal voor de deelnemende landen ook zijn, het is duidelijk, dat hiermede geen definitieve poging is ondernomen om de moeilijkheden, waarvoor Europa bij een groeiende samenwerking staat, te elimineren. Veeleer is getracht op logische wijze het werk van de Organisatie voort te zetten, zoals dit tot nu toe is geschied. Er was geen sprake van, dat de Nederlandse delegatie zich tegen het stuk van de Secretaris-Generaal zou hebben moeten verzetten. Slechts was het noodzakelijk om het stuk van de Secretaris-Generaal te completeren met onze eigen gedachten. Het stuk van de Secretaris-Generaal gaat uit van de veronderstelling, dat deze grotere productie en daardoor de verhoging van het levenspeil in West-Europa primair zouden kunnen geschieden op nationale basis, terwijl de gedachten van de Nederlandse Delegatie tenderen naar de mening, dat productie-verhoging, welke op nationale basis wordt uitgevoerd, op korte termijn vast moet lopen, wanneer er in verschillende sectoren van het economische leven niet een integratie tot stand komt.

Het was daarom noodzakelijk, voordat de Secretaris-Generaal zijn verklaring aflegde, met hem contact te onderhouden over de mogelijkheid beide gedachten te combineren. De heer Marjolin gaf een zeer gunstige reactie op de gedachten van de Nederlandse Delegatie en in overleg met hem heeft Minister Stikker, na de unanieme aanvaarding van het rapport van de Secretaris-Generaal, in de ministeriele Council een verklaring afgelegd, waarin hij aankondigde, dat hij op zeer korte termijn aan zijn buitenlandse collega's een plan zou doen toekomen, waarin hij de wegen hoopt aan te geven, waarlangs de economische samenwerking van de Europese landen moet gaan.

De Minister heeft zich in zijn verklaring dus niet gedistancieerd van de verklaring van de Secretaris-Generaal, maar heeft een completering van de gedachten van de heer Marjolin in het vooruitzicht gesteld. Een copie van de verklaring van de Minister voeg ik als
./. bijlage II bij dit verslag.

Voorts was het noodzakelijk, voordat de Minister deze verklaring aflegde, contact te onderhouden met de E.C.A., aangezien het van het grootste belang bleek om de mening van de E.C.A. over de gedachten van de Nederlandse Delegatie te vernemen.

In een langdurig gesprek is aan de staf van de heer Harriman uiteengezet in welke richting deze ge-

dachten gaan. De avond voordat Minister Stikker zijn verklaring aflegde, werd bericht van de ECA ontvangen, dat zij de gedachten van de Nederlandse Regering van harte ondersteunde.

De twee onmisbare voorwaarden voor het afleggen van de verklaring van Minister Stikker, n.l. overeenstemming met de Secretaris-Generaal en ondersteuning van de zijde van de ECA waren hiermede vervuld.

In een gesprek, dat de Minister voor de ministeriele Council met zijn Engelse collega voerde, heeft hij ook de gedachten van de Nederlandse Regering aangevoerd. De Minister was namelijk van mening, dat, gezien de te verwachten tegenstand van de Engelsen tegen ons voorstel, het onjuist zou zijn zonder enige voorbereiding de hoofdlijnen van deze voorstellen ter tafel te brengen.

In twee langdurige besprekingen met een zeer sterke vertegenwoordiging van de Engelse delegatie, zijn de voorstellen toegelicht, waarbij is komen vast te staan, dat de Britse delegatie eerst getracht heeft de voorstellen uit de ministeriele Council te houden, omdat zij kennelijk waren geschrokken van de vrij revolutionaire benadering van het probleem. Nu dit niet mogelijk bleek, hebben zij zich in informele besprekingen beperkt tot het stellen van een aantal zeer scherp geformuleerde vragen. Het is te vroeg om de reactie van de Engelse delegatie nauwkeurig te omschrijven. Zeker is het echter, dat, gezien de sterkte van de Engelse delegatie, welke aan deze besprekingen deelnam, en de wijze waarop zij hun vragen formuleerden, het V.K. deze voorstellen als bijzonder serieus beschouwt. De eerste reactie van onze Belgische vrienden was gunstig.

Nadat de Minister zijn verklaring in de ministeriele Council heeft afgelegd, waarbij hij in uitzicht stelde, dat op zeer korte termijn een nader uitgewerkt voorstel zal worden ingediend, is nog contact gezocht met de Franse delegatie. De Franse delegatie stond zeer gunstig tegenover de ontwikkelde gedachten. Op Frans ambtelijk niveau is men ook bezig te werken aan een voorstel over een z.g. Investeringsbank. In de besprekingen is echter duidelijk geworden, dat tussen de Nederlandse gedachten over het integratie-fonds en de Franse gedachten over de Investeringsbank nog zeer aanzienlijke verschillen bestaan. Ik acht dit echter eerder een voordeel dan een nadeel.

Concluderende meen ik, dat de voorstellen van de Nederlandse Regering zonder enige twijfel een serieuze indruk hebben gemaakt en zeker een belangrijke plaats in de Parijse besprekingen zullen innemen. De taak om onze voorstellen te verdedigen in Parijs zal echter bijzonder zwaar zijn en alle krachten moeten worden ingespannen om door toelichting en overreding de kans zo groot mogelijk te maken op aanvaarding van onze voorstellen.

De mogelijkheid voor uiteindelijk succes kan ik nog niet beoordelen; met name zal de houding van de Engelse delegatie een van de hoofdpunten zijn, waarop onze aandacht moet worden geconcentreerd.

Mocht de REA op Woensdag 7 Juni met de 28 punten accoord gaan, dan dienen zij nog te worden gecorrigeerd en eventueel aangevuld naar aanleiding van de opmerkingen, welke wij in Parijs hebben gehoord. Daarna zullen zij op zeer korte termijn door Minister Stikker aan zijn buitenlandse collega's moeten worden gezonden.

2) Europese Betalings Unie.

Wat betreft de besprekingen over de Europese Betalings Unie is het duidelijk, dat op zeer principiële punten, zoals de sterling-positie en een aantal andere belangrijke kwesties, overeenstemming is bereikt. Dit neemt niet weg, dat op een ander aantal punten, waaronder de belangrijke vraag van de hoogte van de crediet-faciliteiten en het moment, waarop goudbetalingen door de debiteuren moeten worden verricht, nog een zeer groot verschil van mening bestaat, met name staan de Engelse en Belgische houding hier scherp tegenover elkaar.

Engeland wenst, dat ieder debiteur-land een crediet krijgt, gelijk aan 15 % van de som van zijn zichtbare en onzichtbare handel met de OEEC-landen gedurende 1949. 10 % kan worden uitgeput zonder dat het debiteur-land gehouden is goud te betalen. Wanneer dit stadium is bereikt, ontstaat de mogelijkheid besprekingen te entameren over de positie van het debiteur-land. Vervolgens kan een verdere 5 % aan crediet worden opgenomen, gepaard met gelijktijdige goudbetalingen tot een gelijk bedrag.

In de phase, waarin het debiteur-land gehouden is goudbetalingen te verrichten, zou het het recht moeten hebben tot het weder instellen van de kwantitatieve restricties. Ten aanzien van de crediteur-landen wenst Engeland, dat zij een crediet zullen geven van 5 % van de eerdergenoemde som, zonder dat zij op ontvangst van goud aanspraak kunnen maken. Daarna treedt een phase in, waarin de crediteur crediet verleent, gekoppeld met goud-ontvangsten, zodanig, dat ook hij tenslotte in totaal 15 % crediet geeft en 5 % goud ontvangt. Tegen de crediteur zou mogen worden gediscrimineerd, zodra hij een totale credict-positie bereikt heeft ten belope van 15 %. Wanneer de totale credict-positie stijgt tot 20 %, dan zou de crediteur het recht ontvangen zich uit het systeem terug te trekken.

De Belgische houding komt hierop neer, dat België bereid zou zijn credicten te verlenen tot 5 % van de som van de zichtbare en onzichtbare handel gedurende 1949.

In tegenstelling tot het Engelse denkbeeld zou zowel voor de debiteur als voor de crediteur de opneming resp. de verstrekking van het crediet spoedig gepaard gaan met goudbetalingen. Crediet en goud zouden zodanig aan elkander worden gekoppeld, dat op het moment, dat het crediet zou zijn uitgeput, een bedrag gelijk aan de omvang van het crediet in goud zou zijn betaald, resp. ontvangen.

Volgens Belgische idee zou de debiteur 10 % van de hem te verlenen swing "free of gold" kunnen uitputten, terwijl vervolgens de goudbetalingen in een progressieve verhouding aan de opneming van het crediet zouden worden

worden gekoppeld.

De Belgische vertegenwoordiger in het Payments Committee, Ansiaux, verklaarde verder, dat op deze basis België een totaal crediet zou verlenen van omstreeks 140 mln. dollar, hetgeen volgens zijn zeggen 50 % hoger is dan de som van de thans door Belgie verleende bilaterale credieten. Zijn bezwaren tegen een hogere crediet-verlening waren van tweeërlei aard: In de eerste plaats zouden grotere credieten leiden tot interne inflatie; in de tweede plaats zouden zij België, dat zich zelf beschouwt als een structurele crediteur in Europa in ongelegenheid brengen wat betreft zijn verhouding tot het dollar-gebied.

Desgevraagd verklaarde Ansiaux, dat het beginsel volgens hetwelk ieders crediet wordt vastgesteld, hem niet bijzonder interesseert zolang België niet genoopt zou worden een groter crediet dan omstreeks 140 mln. dollar te verstrekken.

De overige landen, waaronder Nederland, nemen een verschillende positie in, welke echter steeds ligt tussen de extreme Engelse en Belgische voorstellen.

Na overleg met Minister Lieftinck werd het standpunt van de Nederlandse Delegatie zo geformuleerd, dat een ruime swing-verlening, waarbij aanvankelijk ware te denken aan een bedrag niet lager dan $ 220 mln. als noodzakelijk werd gesteld en voorts, dat goudbetaling moet plaatsvinden, met dien verstande, dat een redelijk bedrag van de swing (b.v. 30 %) moet kunnen worden opgenomen zonder goudbetaling en onder voorbehoud, dat de goudbetaling aanvankelijk een gering percentage moet uitmaken.

De ECA heeft zich in hoofdzaak in particuliere besprekingen uitgelaten ten faveure van een ruime Europese crediet-verlening, die echter minder omvangrijk zou zijn dan die welke door de Engelsen wordt voorgesteld. Het Belgische standpunt is voor de ECA onaanvaardbaar. Wel is de ECA van mening, dat goudbetalingen niet naar een te laat stadium moeten worden verschoven. De ECA heeft verder gesteld, dat van de $ 600 mln., die ten behoeve van de EPU beschikbaar zijn, $ 250 mln. ter discretie van ECA kunnen worden aangewend ten behoeve van bepaalde landen (waaronder Nederland). Het resterende fonds ad $ 350 mln. is in principe bestemd om in dollarvorm in stand te blijven, hoewel de substantie tijdelijk zou kunnen t teruglopen doordat de dollar-betalingen aan de crediteuren aanvankelijk in sneller tempo zouden kunnen verlopen dan de dollarbetalingen door de debiteuren.

Aanvankelijk bestond het plan om de Voorzitter van het Payments Committee een verklaring te laten afleggen over de stand van zaken, waarna men het Payments Committee zou verzoeken met haar arbeid voort te gaan. In het eerste onderhoud, dat Minister Stikker met de Engelse Minister Gaitskell voerde, bleek, dat de Engelse Regering van de ministeriele Council een discussie en zo spoedig mogelijk een beslissing wenste over de hoogte van de crediet-mogelijkheden en het moment, waarop goudbetalingen door de debiteuren zouden moeten worden geëffectueerd.

Naar de mening van Minister Stikker zou een dergelijke discussie echter moeizaam verlopen en in dit stadium geen resultaten opleveren. Ook de Franse Minister Petsche was niet bereid een definitief standpunt in de ministers

Council in te nemen. Het mocht Minister Stikker gelukken zijn Britse ambtgenoot van dit plan af te brengen, zodat inderdaad de besprekingen over de Payments Union in de Ministers Council zijn beperkt tot het afleggen van een verklaring van de heer Ansiaux. Hierna heeft de Council besloten in de eerstvolgende vergadering de principes van het Payments Scheme goed te keuren, maar zij acht het noodzakelijk, dat omstreeks 15 Juni het Executive Committee op ministerieel niveau wordt bijeengeroepen ten einde te trachten de moeilijkheden uit de weg te ruimen. Het is namelijk zeer onwaarschijnlijk, dat het Payments Committee er in zou slagen de controverse over de crediethoogte en de goudbetalingen uit de weg te ruimen.

Er zullen deze maand in Parijs ongetwijfeld nog een aantal moeizame besprekingen te dien aanzien moeten worden gevoerd, maar mijn conclusie is toch, dat er een redelijke kans bestaat, dat aan de volgende ministeriele Council een plan voor de Payments Union, waarover overeenstemming is bereikt, kan worden voorgelegd.

Voor het vertrek van Prof Keesing naar Parijs vond tevens overleg met de Minister van Financien plaats over de hoogte van het bedrag, dat Nederland noodzakelijkerwijze als indirecte hulp in het fiscale jaar 1950-51 zou moeten ontvangen. Vastgesteld werd, dat, uitgaande van de veronderstelling, dat 1) ECA zich niet zal verzetten tegen de onlangs met Duitsland tot stand gekomen regeling; 2) de rekeningen II en III van België alsnog in de verdere consolidatie zullen worden betrokken; 3) de consolidatie van de "existing balances" zal geschieden voor de duur van 3 jaren, Nederland een indirecte hulp nodig heeft van $ 90 mln.

Tijdens een bespreking met de ECA-autoriteiten in Parijs heeft Prof Keesing deze desiderata uitvoerig toegelicht. Het werd bij de eerste reactie reeds terstond duidelijk, dat de ECA op een dergelijk bedrag in het geheel niet had gerekend. Het staat vast, dat Nederland behoort tot de vier landen, welke naast de EPU indirecte hulp zullen ontvangen, maar de hoogte van het bedrag ligt ver boven wat ECA zich te dien aanzien heeft voorgesteld. Wij hebben de ECA met nadruk gevraagd, of het mogelijk was ons de orde van grootte mede te delen van de indirecte hulp aan Nederland, zoals zij die zich voorstelden. Het antwoord daarop was - na een uitstel van 24 uur - dat deze orde van grootte lag tussen $ 40 mln. en $ 70 mln., terwijl later een nauwkeuriger opgave werd verstrekt, welke in de richting ging van $ 50 mln. Te dezen aanzien ben ik niet optimistisch gestemd en ik meen thans reeds te moeten vaststellen, dat een bedrag van $ 90 mln. tot de onmogelijkheden zal behoren. Ik kan echter nog niet geheel overzien in hoeverre via conditional aid aan Belgie voor Nederland nog additionele mogelijkheden zouden bestaan. Het staat namelijk vast, dat het Belgische verzoek tot het ontvangen van $ 110 mln. directe hulp op de meest positieve wijze is afgewezen.

3) De ministeriele Council heeft voorts besloten aan de V.S. en Canada een uitnodiging te richten om zich op

informele wijze met het werk van de OEEC te associeren, terwijl voorts het rapport werd goedgekeurd van de Commissie, welke zich heeft moeten bezighouden met de relaties tussen de OEEC en de Raad van Europa.

De Wnd.-Regeringscommissaris

D.P. Spierenburg.

vdB/KL.

's-Gravenhage, 6-6-50.

S-98-441-60-6-'50

ORGANISATION FOR EUROPEAN ECONOMIC CO-OPERATION

RESTRICTED

Paris, 1st June, 1950

Or. Fr.

STATEMENT BY THE SECRETARY GENERAL TO THE COUNCIL ON 2nd JUNE 1950 ON THE NEED FOR PREPARING A PROGRAMME OF FURTHER EUROPEAN ECONOMIC EXPANSION

1. I should now like to draw your attention to a matter on which you will have to take important decisions in the near future. My sole aim is to ask you to consider this matter and to instruct the Executive Committee to undertake such preliminary studies as will prove necessary.

2. Each year in December or January the Organisation publishes a report which examines the progress accomplished during the past twelve months, analyses the present situation, assesses the immediate future, and defines the broad lines of action to be taken during the coming year. This report is forwarded to E.C.A. and forms one of the essential documents on the basis of which requests for aid are submitted to Congress. We are about to start on the preparatory work for the Third Report; in a few days the activity of the whole Organisation will be directed towards this end. This report however, will differ from its predecessors; it will be of special importance and will have far-reaching consequences for the future of the Organisation and the eighteen Member countries. I shall now explain why this is so.

3. We are approaching the end if the four-year period which Member countries fixed in 1947 for the achievement of a first series of objectives in production, investment, productivity, internal financial stabilisation and, above all, reduction of the dollar deficit. Most of these measures, which we are discussing or shall shortly examine, will only show results after the end of this period. Action in the economic field requires a long-term view, since the desired effects are mostly achieved very slowly. As yet we have only paid very summary attention to the position in Europe after the end of Marshall Aid. I feel that the time has now come to repeat the 1947 effort and make a fresh estimate of our future which will guide us in the action to be undertaken. Whatever the economic policy adopted, it will require a clear view of the problems over a sufficiently long period.

4. There is another reason why this estimate must be made. In 1951, President Truman will ask Congress to vote the last instalment of Marshall Aid. Inso doing, he will necessarily have to state Europe's prospects for the years following the termination of such aid. He has already asked Mr. Gordon Gray to examine the question of world economic equilibrium after 1952. If we wish to co-operate usefully with our American friends, it is at this stage that we must assess the future as they themselves are endaevouring to do.

5. The conslusions which we reach should be closely coordinated with theirs and should fit into a more comprehensive perspective. Our work during the last two years has clearly shown that European problems are inseparable from those of the whole Western world and that, in particular, the dollar shortage must be dealt with on a world scale.

6. Western Europe's new estimate of its future must, at the same tine, be a plan of action. The C.E.E.C. Report of 1947 appealed to public imagination primarily because it was the expression of a firm resolve, the resolve of Europe to extricate itself from its critical situation by increasing production expanding investments, stabilising currencies, etc.. To-day circumstances are no longer the same. We have made great progress since 1947 and yet it cannot be said that the need for vigorous action is less imperative.

7. We are no longer faced with the same difficulties as in 1947. Most of the physical obstacles which we then encountered and which were due to the shortage of coal, steel, oil, etc., have now disappeared. One of the most important exceptions is electricity, supplies of which are still far less than the demand. In most fields we have regained the pre-war levels and often even exceeded them; during the next two years further progress will be achieved. But on the most favourable assumptions, the position in 1952 will be precarious and unsatisfactory. The standard of living will still be very low in many European countries; even where pre-war living conditions will have been restored, they no longer correspond to the expectations of the population.

8. The tasks facing Member countries are enormous; modernisation of industrial and agricultural equipment, raising of the standard of living to strengthen political and social stability, in particular reconstruction of destroyed towns and modernisation of housing, economic development of overpopulated areas, development of overseas territories, etc. The accomplishment of these tasks requires the steady ex - pansion of production and the maintenance of a high level of investment. It is normal that after the rapid progress of the last three years for a certain slowing-down to take place in order to ensure the necessary adjustments. But the point we have reached must not be considered as a final goal but rather as a starting point for further progress. My first conclusion was that we must take a long-term view of the future. My second is that this view must tend towards a further expansion of our resources and means of production.

9. This conclusion is strengthened by the fact that most Member countries are under the necessity of reinforcing their security. In a stationary economy, such rearmament can only be achieved either at the expense of the present standard of living of the polulation, or at the expense of investments, that is, the future standard of living of the polulation. On the other hand, in an expanding economy the solution is easier. A strengthening of security and a rise in consumption are possible at the same time.

10. Finally, it will only be possible to restore the social and political balance of the free world if the development of economically backward areas proceeds rapidly. The United

States are now embarking on a programme of this kind (President Truman's Fourth Point). If Europe wishes to maintain its world position, it must take part in this enterprise and for that purpose make available large quantities of capital equipment and consumer goods within the compass of its resources.

11. The adoption of this policy, or rather the continuance of the policy already being followed will involve Member countries in numerous difficulties, certain of which can already be foreseen. The most serious concerns the internal and external financing of the expansion programme. I will only make two comments on this point. First, it is absolutely essential to avoid remaining stationary at the present relatively low level. Secondly these difficulties will be far more easily overcome if Member countries approach them together and not separately, and if they give each other mutual assistance, alike in a positive sense and by avoiding any measure which might harm other Member countries. Such joint action would of course, not mean the adoption of a uniform policy. Each Member must be free to choose its own line of approach to the objectives jointly agreed.

12. It is also certain that a joint approach of this kind will reduce the frequency and seriousness of mistakes. It is essential that Member countries should agree to submit to t the Organisation either their investment programmes or their estimates for the next few years. Completely free discussions should be initiated at which all Members should be able to offer criticisms. Naturally, each government will retain the right to take final decisions, but it will do so with full knowledge of all the facts.

13. All this work should be undertaken in close co-operation with the United States and Canada who have recently been invited to co-operate with us on a practical basis in the context of the existing Convention. We already know that although American Aid will end in 1952, the United States will continue to take an interest in Western Europe. Mr. Acheson recently stated, that the United States "continues to be interested in European affairs and will continue to be so after the conclusion of the European Recovery Programme in 1952". We should use this close co-operation with the United States and Canada as a means to integrate the economic expansion in Europe in the development of the world economy.

14. A primary consideration, which must not be overlooked in this work, is that the results already obtained, for example, in the field of internal financial stability, should not be called in question. Another consideration is that vigorous action be pursued to attain the objectives already set by the Organisation, such as the progressive liberalisation of trade, in order to create a large single market, or the reduction of obstacles to the free movement of persons. Here it can be stated that the liberalisation of trade and a greater freedom of movement for workers, whcih are, in any event, difficult operations, would be impossible if the European economy ceased to develop or failed to expand sufficiently rapidly.

/economic

15. The most fundamental of all the objectives already set by the Organisation is that of "viability". Every effort must be made to attain this objective, which indeed constitutes the general framework of all our endeavours. My feeling is, that it would be most valuable if the Council at Ministerial level, two or three times a year, examine the progress that we are making in this direction, on the basis of a report which could be prepared for that purpose.

16. My proposal is therefore as follows :

a) Each country will give details of its own proposed objectives for the next four or five years. It will endeavour to lay down the main lines of the investment programme which it counts on carrying out or which it expects yo be carried out, together with the policy it intends to adopt, in order to ensure the greatest possible development and best possible use of its productive resources, while preserving internal financial stability;

b) The role of the Organisation will be to compare the national objectives, policies and programmes and to harmonise them so as to avoid contra - dictions and waste of resources;

c) Any difficulties encountered by individual countries will be examined and the greatest possible joint effort will be made to overcome them;

d) The Council at Ministerial level will examine, two or three times a year a report on the progress achieved by Member countries in their efforts to reach "viability".

17. I am convinced that this new effort for economic expansion on the part of Member countries, added to those which they have already made, particularly in the sphere of the liberalisation of trade, will enable them to make substantial progress towards achieving the aims they have set themselves.

18. I am fully aware that these ideas require careful considerations, and in particular, that conditions for their implementation will have to be discussed at length. In the preparation of these programmes maximum flexibility should be combined with comparability of results. Therefore, I am now requesting, in full agreement with its Chairman, that the Executive Committee be instructed to prepare a plan of work, with the objectives described in the previous paragraph, and to fix a time limit for each stage of the work. The Executive Committee should also consider how best the periodical reports on progress made by all Member countries in their efforts to reach "viability" may be prepared.

19. These are the comments which I wished to make. I must apologise for having taken up the time of the Council, but I felt that the views I have expressed might be useful in connection with our further work.

8-98-431-70-6-'50

1st June 1950.

In my opinion The Council, by welcoming the statement of the Secretary General, has taken an important step along the road towards improving the standard of living of the peoples of Western Europe and bringing our balance of payments with the rest of the world into equilibrium.

In particular I have been struck by some specific points in this statement, and in particular with the idea that Western Europe's view of her own future must comprise, both a Plan of Action, and the idea that the difficulties confronting us, can be solved much more easily if we launch a common attack on them, if we help each other in a positive and effective way, and if we avoid any move which might injure our partners in our common effort.

I am also very glad that the proposals which we have just welcomed, confirm explicitly the already established aims of the Organisation, such as the progressive liberalisation of trade in order to bring about a single market.

These are points which I would like to treat in some more detail. I am convinced that the aims, put forward by Mr. Marjolin in his statement, namely the expansion of production, consumption and investment, can be attained only if they are not pursued solely on the national level but if participating countries succeed in realising the integration of their economies.

On the road to integration of their economies participating countries will meet obstacles which will be too serious to be solved by them individually. The apparent advantages of integration can be realised only if methods are developed for the mutual sharing of the burdens of individual countries.

In the same way as the advantages of integration are mutual, so the burden has to be mutually shared.

It is my intention to present, to my colleagues in the very near future, a Plan of Action in which these ideas will be given concrete shape.

I should like to touch on some of the main points of these proposals, without going into detail.

In my opinion it will be possible in the first place to make further progress in the field of the liberalisation of trade by increasing the percentage of liberalisation. In the longer run, however, participating countries will very quickly meet insurmountable difficulties which may cause injury to their economic structure as well as be a menace to their high level of employment.

It is clear, that any responsable Government will wish in the first place to make use of the national means of economic defence, in order to protect its own economy against the risks, which I have just mentioned.

The Government can only allow itself to renounce these means, if the difficulties encountered on the way to the achievement of the aim desired by all can be solved in joint deliberation and under mutual responsability.

After a certain percentage has been attained, it will be necessary in my view to change the procedure in such a way that further measures aiming at integration will have to be effected industry by industry, thereby abolishing quantitative restrictions as well as tariffs and other impediments to a free flow of trade.

Firstly to be considered are the basic industries, agriculture and those processing industries which can offer a particular contribution by their specialisation to the viability of Europe and whose products are important for international trade, in Europe as well as intercontinentally.

For this purpose it will be necessary that collective means are at hand, to counter the difficulties which some countries will meet in realising the integration.

At this moment I shall not go into more details of the proposals which I hope to submit to you in the coming days in a more concrete form. I am convinced that these ideas are in complete accordance with those which the Secretary-General has just developed and I hope that they will meet with the same favourable reception.

S-98-438-75-6-'50